

תת"ע (עכו) 9554-04-25 - ספא עמאר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 9554-04-25 - ספא עמאר נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 9554-04-25

ספא עמאר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[08.08.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 11.6.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 10.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

טרם הדיון בבקשה לגופה, אציין כי המבקשת כלל לא תמכה את בקשתה בתצהיר ערוך כדין חרף החלטתי המורה לה לעשות כן; היה מקום לדחות בקשה זו על הסף שכן הבקשה כוללת טענות עובדתיות, אולם לפני משורת הדין דנתי בבקשה לגופה (לענין חובת צירוף תצהיר לבקשה לביטול פסק דין בהעדר הכוללת טענות עובדתיות ראה עניין איטליא אשר הובא לעיל).

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי הסיבה בעטיה לא התייצבה לדיון נוגעת לאי זימונה כלל לאותו דיון, יחד עם זאת עיון בתיק בית המשפט מעלה כי לכתב האישום צורף אישור מסירה ממנו עולה כי ההזמנה לדיון נמסרה לידי מיופה כוחו של הנמען הרשום (המבקשת); אישור המסירה כוללת את שמה של המבקשת, תעודת זהות, כתובת ואף מיקוד, כן צוין שם מקבל דבר הדואר, חתימתו בצד שם פקיד הדואר וחתימתו. מודעת אני לאי רישום התאריך על גבי אישור המסירה אולם המבקשת לא נימקה כיצד אי רישום התאריך פגע ביכולתה לקבל את דבר הדואר. בהקשר זה אפנה לדבריו של כב' השופט אלרון ברע"פ 5008/21 ביטון נ' מדינת ישראל לפיהם:

"אף לא מצאתי ממש בטענת המבקש בדבר פרטים חסרים באישור המסירה, אשר נידונה ונדחתה בערכאות הקודמות. אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))."

אם בכך לא סגי, המבקשת לא טרחה לערוך בירור ראשוני מול רשות הדואר בדבר נסיבות אי מסירת הדו"ח כנטען על ידה, ודי להפנות לעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21) שם נקבע כי: "יש לפנות לדור ולברר את נסיבות אי מסירת הדו"חות. הימנעות מלקיים בירור ראשוני יש בו כדי לפעול לחובת המבקש".

לאור האמור לא עלה בידי המבקשת להפריך את "חזקת המסירה" ולהצביע את סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון. אני רואה לנכון להוסיף ולציין כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

המבקשת טענה כי העבירה יוחסה לו מכח חזקת הבעלות אולם הרכב מצוי בשימוש כל בני משפחתה; אין לי אלא לומר בהקשר זה כי יושרתה של המבקשת מוטלת בספק שכן כפי כפי שעולה מתגובת המשיבה, המבקשת הגישה בקשה להמרת הדו"ח באזהרה, והדעת נותנת כי אדם הטוען לחפותו לא יבקש להמיר את הדו"ח באזהרה אלא יבקש להסב את הדו"ח על שם הנהג בפועל!.

אדגיש כי במקרים בהם צורף תצהיר מטעם אדם אחר, הדבר לא היווה עילה לקבלת הבקשה להארכת המועד להישפט; בעניינו מקום שהמבקשת כלל לא הצביעה על זהות האחר אשר נהג, על כן אי הוכחת עיוות דין הינה מקל וחומר, ראה לעניין זה עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, שם נקבע כך:

"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".

(ההדגשה אינה במקור, ג.נ.-ע.).

כן ראה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013), שם נקבע כי טענת נאשם כי אדם אחר נהג ברכב אין בה כדי לבסס עיוות דין.

אוסף ואומר כי טענת המבקשת כי עיון בדו"ח מלמד כי כלל הרמזורים היו ירוקים אין בה ממש.

אם כך, המבקשת לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ד אב תשפ"ה, 08 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.